

Mesehallgatás: **Szóló szőlő, mosolygó alma, csengő barack**

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király, annak a királynak volt három igen szép leánya. Elindult egyszer országot járni, tudni akarta, elégedettek-e a népek. Áruhát öltött magára, de mielőtt elindult volna, azt mondja a lányainak:

– Na, lányaim, mit hozzak nektek ilyen hosszú útról?

Szép öltözetet kért a legidősebb. Gyöngyöt, fülbevalót, nyakláncot, karperecet, mindenféle ékszert kívánt a középső.

– Hát neked mit hozzak, legkisebb leányom?

– Hozza el nekem, édesapám, a megszólaló szőlőt, a mosolygó almát meg a csengő barackot!

Elindult a király, bejárt országot-világot. Összevásárolt a legidősebb lányának különbnél külön öltözetet, selymet, bíbort, bársonyt. A középsőnek csillogó drágaköveket, ékszereket vásárolt. De a legkisebbiknek nem talált se megszólaló szőlőt, se mosolygó almát, se csengő barackot.

Hát, ahogy jött hazafelé, úgy belerekedt a hintója a sárba, hogy meg sem lehetett mozdítani. Mérgelődött a király a kocsisával, ám miközben mérgelődnek, egy hatalmas fehér disznó ugrik ki az erdőségből, s azt mondja a királynak:

– Mit adsz nekem, felséges királyom, ha kihúzom a hintódat a sárból?

– Mit adjak én neked, te disznó?

– A legkisebb lányodat!

Úgysem mondja komolyan, gondolta a király.

– Isten neki! Itt a kezem, nem disznólab!

Erre a disznó odament a hintóhoz, és az orrával kiemelte a sárból. Hazaért a király, odaadta az ajándékot a nagyobbik meg a középső lánynak, s azt mondja a legkisebbnek:

– Látod, édes szép leányom, miért kívántál olyat, amit nem tudtam teljesíteni!

De ahogy ezt mondja, egyszer csak rőf-rőf-rőf, jön a disznó. És még egy taligát is hozott magával. Kinéz a király, s elszörnyülködik.

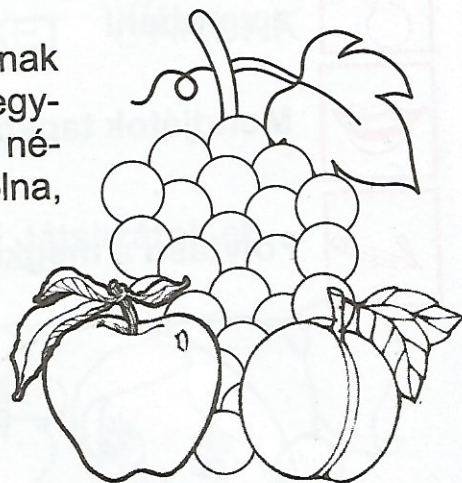
– Mi baja van, édesapám? Miért borult úgy el az arca? – kérdezi a legkisebbik királykisasszony.

– Jaj, édes-kedves leányom, nézd, hogy jártam! Jön érted a disznó, de nem engedem, hogy elvigyen feleségül.

Hamar felöltöztettek egy szolgát, s odavitték a disznónak. De az kiborította a talicskából, s tovább rőfögött az ajtónál.

Sírt a királykisasszony, még földhöz is verte magát bánatában.

– Öltözz szegényes gúnyába, akkor biztos, nem tetszel neki – mondta a király.

Feladtak rá mindenféle rongyot, s leküldték az udvarra, erre megörvendett a disznó, rőfögött örömében, hamar felültette a taligára, gyorsan tolta, vitte az erdőbe.

Nemsokára egy fából épült disznóólhoz értek.

Letette a lányt a piszkos szalmára, szénára. Sírt a királykisasszony. Addig sírt, amíg el nem aludt.

Mikor felébredt, hát uram teremtem, olyan gyönyörű szép palotában találta magát, hogy azt elmondani nem lehet. Gyémánt volt annak minden szeglete, még a lépcsője is drágakövekkel volt kirakva. A disznó meg eltűnt. Hanem helyette egy szépséges királyfi sétált föl s le. Odament a királykisasszonyhoz, megfogta a kezét, s azt mondta:

– Tudd meg, engem egy tündér elvarázsolt, hogy addig disznó képében legyek, míg egy királylány nem lesz a feleségem.

Karon fogta, elvezette a palota kertjébe, tele volt az mindenféle gyümölcs-csel. Odamentek a szőlőhöz, amelyik megszólalt, mentek tovább, ahol mosolygott az alma, csengett a barack.

– Erre vágytál – mondta a királyfi. – És azt is mondta a tündér, hogy addig legyek disznó képében, amíg egy királylány ezekre nem vágyik. Te vágytál rá, s most mondd meg tiszta szívedből, akarsz-e a feleségem lenni?

Nyakába ugrott a királykisasszony, összecsókolta. Aztán hintóba ültek, elmentek a királyhoz, nagy lakodalmat csaptak.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

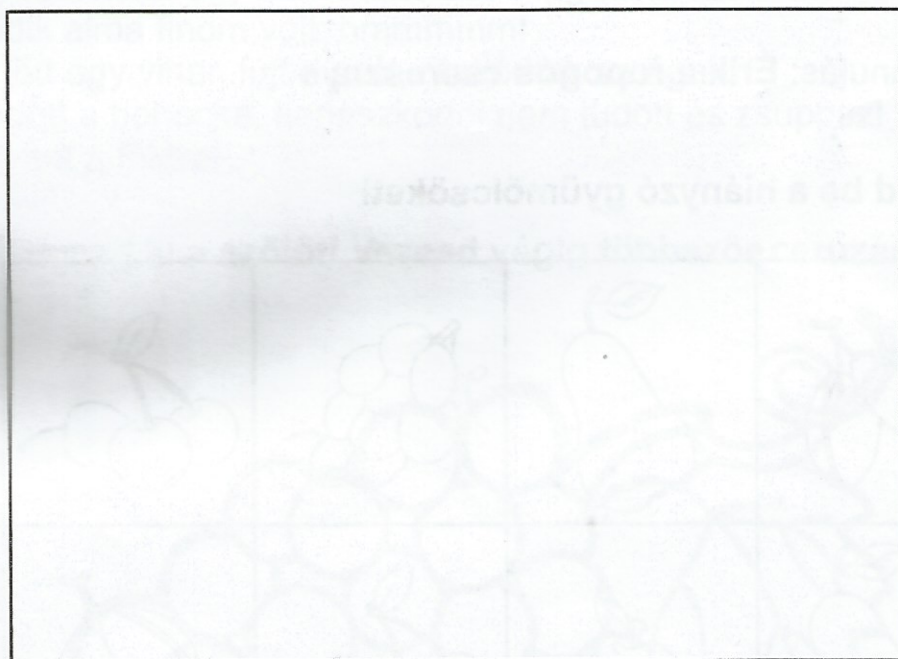
(népmese)

Beszélgessetek a meséről!

Rajzold le, mit kívánt a legkisebb királykisasszony!

Játék: Mondd meg milyen!

